
ΙΕ΄ ΣΚΗΝΗ

Μπαίνει ο Στριμούρας τρέχοντας και φωνάζοντας. Ο Φειδίας τον κυνηγάει χτυπώντας τον με την τινάχτρα.

- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ   Ούι, ούι, ούι!... Ωχ, τρεχάτε, γειτόνοι... Ωχ, προφτάστε συγγενείς και χωριανοί μου! Σώστε με από δαύτον που με κοπανάει επιστημονικά! Αμάν, ο δύστυχος, το κεφάλι μου... Άι, η μασέλα μου! Άτιμε, δέρνεις τον πατέρα σου;
- ΦΕΙΔΙΑΣ   Έτσι λέω, πατερούλη!
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ   Τ' ακούτε, κόσμε, το μολόγησε ότι με δέρνει!
- ΦΕΙΔΙΑΣ   Μα και βέβαια...
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ   Αχ! Βρε κακούργε, βρε πατροκτόνε, βρε... πράκτορα των Τρωικανών!
- ΦΕΙΔΙΑΣ   Λέγε από τέτοια όσα θες και βάλε κι άλλα! Δεν ξέρεις πόσο χαίρομαι ν' ακούω βλαστήμιες...
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ   Α, κολυμπηθρόκωλε!
- ΦΕΙΔΙΑΣ   Με ραίνεις ροδοπέταλα...
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ   Δεν ντρέπεσαι, μωρέ, να με κοπανάς;
- ΦΕΙΔΙΑΣ   Θα σου αποδείξω πως σε δέρνω με το δίκιο μου...
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ   Άκου τον λωποδύταρο! Πώς γίνεται, άχρηστε, να 'ναι δίκιο που χτυπάς το γονιό σου;
- ΦΕΙΔΙΑΣ   Θα σ' το αποδείξω ευθύς και θα σε νικήσω με τα λόγια μου!
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ   Εσύ, να νικήσεις εμένα;
- ΦΕΙΔΙΑΣ   Ου, ευκολότατα και ολοσχερώς! Μόνο διάλεξε ποιον από τους δύο λόγους θέλεις να βάλω σε ενέργεια.
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ   Ποιους λόγους;

- ΦΕΙΔΙΑΣ Τον δυνατό ή τον αδύναμο;
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Αχ, μωρέ αθεόφοβε... Που πήγα και σ' έμαθα ν' αναποδογυρίζεις το δίκιο κι ορίστε τώρα τι παθαίνω, που έχεις βαλθεί να με πείσεις πως είναι δίκιο κι ωραίο να τις τρώνε οι πατεράδες από τους γιους τους...
- ΦΕΙΔΙΑΣ Κι όμως, νομίζω πως κι εσύ θα συμφωνήσεις μ' αυτά που θα σου πω και θα πειστείς στο τέλος.
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Ορίστε, θέλω ν' ακούσω τι θα βρεις να πεις.
- ΧΟΡΟΣ Τώρα, γέρο, συλλογίσου πώς θα σώσεις την τιμή σου. Πλάκα θα 'χει σε λιγάκι να τις φας απ' το παιδάκι...
- Αλλ' ετούτος ο σκασμένος φαίνεται νταβραντισμένος· αν δεν πίστευε στη νίκη δε θα σου 'δινε ξυλίκι...
- Γύρνα όμως στο Χορό μας κι εξηγήσου που απορώ: ποια αιτία, ποια κατάρα, πώς ξεκίνησε η αντάρα;
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Ακούτε να σας πω πώς ξεκινήσαμε τον καβγά: Πήγαμε σ' ένα ουζερί να μου εξηγήσει, τέλος πάντων, τι στο διάολο συμφώνησε με τους Τρωικανούς, και παράγγειλα εγώ δυο ουζάκια, εκειδαπέρα, με μεζεδάκι.
- ΦΕΙΔΙΑΣ Μωρέ από τότε έπρεπε να σου ορμήξω και να σ' τις βρέξω, που ήθελες σώνει και καλά να με βάλεις να πιω ούζα αντί για τσίπρα. Δε μ' αρέσει ο γλυκάνισος του ούζου, θέλω σκληρό ποτό για να φτιάξω κεφάλι!
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Να, τέτοια άρχισε να μου αραδιάζει κι εμένα... Ότι, λέει, τα ούζα δεν είν' του γούστου του... Φούσκωνα και ξεφούσκωνα εγώ... Άει στην οργή, είπα, φέρε τσίπρα, αλλά βάλε και έναν μεζέ από κάτι λαφαζάνια που είδα να τρώνε οι διπλανοί... «Τι», μου λέει κι είχε ανάψει, «να φάω εγώ αυτό το ζυμαρικό το αχώνευτο, που προψές με βάρεσε στο

στομάχι και είδα κι έπαθα να το ξεράσω;» Πώς κρατήθηκα και δεν το στραγγάλισα αδεκεί, ένας Θεός το ξέρει... Τέλος πάντων, που λέτε, δαγκώθηκα εγώ μη μου ξεφύγει τίποτες άσχημο, και του λέω ωραία, τότε, πάρε ό,τι διάολο θες, αλλά πες μου τι συμφώνησες με δαύτους! Ε ρε και ξεκινάει να μου τσαμπουνάει κάτι αλλόκοτα σαν εκείά που έλεγε ο **Βενιζέλος**, εκείνος ο φαγανός, για θυσίες του λαού και ανηφόρες, κάτι για θεσμούς και προαπαιτούμενα, επείγοντα φορομνηχτικά μέτρα και Ένφια... Εάπ! Πήρα ανάποδες... «Μνημόνι πάλι μου 'φερες, ρε κιαρατά;» του λέω... «Δεν είναι μνημόνιο, είναι συμφωνία πολύωρη στην οποία καταλήξαμε με τους δεσμούς της Τροίας», να λέει αυτός... Μα αφού σου είπα, «όχι», του λέω... «Ε, ναι», μου λέει! Βρε «όχι», πώς το λένε; «Ναι, βρε τζερεμέ», μου λέει! Το πλακώνω κι εγώ στα καντήλια, όλους τους αγίους τούς κατέβασα! Ε, κι έτσι, στήνουμε έναν καβγά χοντρό με τα λόγια. Κάποια στιγμή, φουντώνει αυτός, ορμάει απάνω μου να μ' αρπάξει απ' το λαιμό να με πνίξει, κι έσκουζε: «Δεν είναι μνημόνιο!» Πέφτω κάτω εγώ, κι άρχισε να χοροπηδάει απάνω μου και να με τσαλαπατάει φωνάζοντας: «Δεκανίκι της συντήρησης», είδα κι έπαθα να του ξεφύγω...

ΦΕΙΔΙΑΣ

Γιατί δεν παραδέχεσαι ότι η συμφωνία μου είναι καλύτερη από την προηγούμενη!

ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ

Ποιο; Το καινούργιο το μνημόνι; Μην πω τίποτα πάλι τώρα, γιατί πάλι θα μου τις βρέξει...

ΦΕΙΔΙΑΣ

Φυσικά, και δίκιο θα 'χω!

ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ

Ποιο δίκιο μωρέ; Να σηκώσεις χέρι σ' εμένα, που σ' ανάθρεψα,... που ένα σαμιαμίδι ήσουν και τραύλιζες κι εγώ αμέσως σ' ένιωθα τι ήθελες να πεις... Μου 'λεγες «αγκού» κι εγώ σε καταλάβαινα και σου 'φερνα να πεις νεράκι! Ζήτηγες «μαμ», κι έτρεχα να σου βρω ψωμάκι... Δεν προλάβαινες να πεις «κακά», σ' άρπαζα, σ' έβγαζα μπροστά στο σπίτι και σε βαστούσα να τα κάνεις...

Μα σαν έσφιγγες, παιδί μου,
το γονιό σου απ' το λαρύγγι
δε λυπήθεις τη ζωή μου — ωω —
ούτε που 'τρεχε το ξίγκι...

Φώναζα: «Θέλω κακά μου!
Βγάλε με μπροστά στην πόρτα,
μην τα κάνω στα βρακιά μου — ωω —
και πώς θα τα φέρω βόλτα;»

Αντί όμως να καλμάρεις
δώστου και τσαλαπατούσες
τ' αχαμνά μου που μήγαρις — ωω —
αν δεν ήτανε θα ζούσες;

Να με τώρα, βρε ρεμάλι,
μες στο μαύρο μου το χάλι
και δαρμένος και χεσμένος — ωω —
γέρος παραπεταμένος...

ΧΟΡΟΣ

Α, μα η καρδιά των νέων
λαχταρά τώρα ν' ακούσει
τι θα πει ο χαμαιλέων
με τι κόλπα θα τον λούσει.

Κι αν με ό,τι πει μας πείσει
των γερόντων το τομάρι
αν κανείς σας το πουλήσει
δε θα πιάνει ένα κοσάρι...

(Κορυφαίος)

Εμπρός λοιπόν, δεινέ ανατροπέα,
μοντέρνων λόγων άξιε φορέα,
δύναμη βρες πειθούς και μίλα,
για να περάσει απ' το βελόνι η καμήλα!

ΦΕΙΔΙΑΣ

Α, πόσο υπέροχο είναι να μπορείς να εκφράζεσαι μοντέρνα κι επιδέξια,
έτσι που ακόμη και οι νόμοι που ισχύουνε να μη σε καταβάλλουν και
να τους θεωρείς παιχνίδι!
Τον προηγούμενο καιρό που ο νους μου κάτεχε μονάχα
από σουζες και μηχανάκια,
ούτε τρεις λέξεις δεν αράδιαζα χωρίς να κάνω λάθος.
Απ' τη στιγμή όμως που φωτίστηκε ο νους μου από το δάσκαλο

με απόψεις λεπτοδουλεμένες, συλλογισμούς κι επιχειρήματα, είμαι ικανός να υποστηρίξω πως είναι δίκαιο να επιβάλλεις στο γονιό σου τιμωρίες.

- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Δεν ξαναρχίζεις, λέω εγώ, τις καβάλλες; Καλύτερο μου φαίνεται να χρωστάω για τ' άλογα της μηχανής σου παρά να την περνάω τρώγοντας ανάποδες...
- ΦΕΙΔΙΑΣ Σουτ! Μη μου διακόπτεις τον ειρμό του λόγου! Και πρώτ' απ' όλα σε ρωτώ:
μ' έδερνες όταν ήμουνα παιδί;
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Ναι, γιατί σ' αγαπούσα κι είχα την έννοια σου...
- ΦΕΙΔΙΑΣ Για πες μου, τι νομίζεις;
Εφόσον αγάπη σημαίνει βρωμόξυλο, δεν είναι σωστό τώρα, αφού κι εγώ σ' αγαπάω, να σε κοπανάω κι εγώ όπως εσύ εμένα;
Γιατί δηλαδή το κορμάκι μου να έχει πήξει από τις βουρδουλιές και το δικό σου όχι;
Δεν έχουμε ίσα δικαιώματα κι ελευθερίες; Είναι λοιπόν σωστό να βασανίζονται οι γιοι κι οι πατεράδες όχι;
Μα, θα μου πεις, αυτή είναι η δουλειά των πατεράδων κι εκείνη των παιδιών. Κι εγώ θα σου αντιτείνω ότι οι γέροι είναι δυο φορές παιδιά. Γιατί τα σφάλματα σ' αυτούς βαραίνουν περισσότερο, άρα διπλές θα τρώνε βουρδουλιές!
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Πού ακούστηκε αυτό, μωρέ; Σε ποια χώρα υπάρχει νόμος να χτυπάνε το γονιό τους;
- ΦΕΙΔΙΑΣ Α, τι νομίζεις; Άνθρωποι, σαν εσένα κι εμένα, δεν ήταν κι εκείνοι που είχαν πρώτοι την ιδέα των νόμων κι έπεισαν κάποτε τους παλιούς για το σωστό;
Γιατί λοιπόν κι εγώ να μην προτείνω έναν νόμο που να λέει ότι τα παιδιά επιτρέπεται ν' αντιχτυπάνε τους γονιούς τους; Κι όσες ξυλιές φάγαμε πριν βάση του νόμου, αυτές τις παραγράφουμε και για χατίρι σας τις αφαιρούμε.
Εξάλλου, για κοίτα τα κοκόρια πώς μαλώνουνε με τους πατεράδες τους... Κι ωστόσο διαφέρουνε σε τίποτα εκείνα από εμάς, πέρα από το ότι δεν καταλήγουν να τραβολογιούνται στα δικαστήρια;

- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Ἐτσι ε; Ἄν θες λοιπόν να μοιάζεις στα κοτόπουλα, γιατί δεν πας να περιδρομιάζεις πίτουρα και να ξαπλώνεις μέσα στο κοτέτσι;
- ΦΕΙΔΙΑΣ Ναι, φαίνεται πως δε μοιάζουμε τελείως... Εδώ, νομίζω, θα μας διαφώτιζε ίσως ο δάσκαλος Σωκράτης.
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Τέλος πάντων, σταμάτα να βαράς! Σ' το λέω, θα το μετανιώσεις!
- ΦΕΙΔΙΑΣ Γιατί παρακαλώ;
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Γιατί το σωστό είναι τώρα να σε βασανίζω εγώ κι εσύ κάποτε να βασανίζεις το παιδί σου, όταν αποκτήσεις!
- ΦΕΙΔΙΑΣ Και ποιος μου λέει πως θ' αποκτήσω σίγουρα; Μπορεί τώρα να τις τρώω μάταια κι εσύ ωραίος κι άνετος να πας να τα τινάξεις... Ε, τότε εγώ θα 'μαι ο χαμένος κι εσύ θα κοιτάς τα ραδίκια ανάποδα και θα με κοροϊδεύεις!
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Ἀμάν! Μου φαίνεται, συνάδελφοι, σωστά τα λέει... Μάλλον θα πρέπει να τους αναγνωρίσουμε τα δίκια τους... Και δείχνει λογικό κι εμείς να τις τρώμε όταν δεν κάνουμε καλά...
- ΦΕΙΔΙΑΣ Μου ήρθε κι άλλη φαινή ιδέα!
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Ωχού! Τη βάψαμε πάλι...
- ΦΕΙΔΙΑΣ Ἴσως αν την ακούσεις, ὅσα τράβηξες να σου φανούν λιγότερο λυπητερά...
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Τι θες να πεις; Για εξηγήσου, ποιο το ὄφελος;
- ΦΕΙΔΙΑΣ Λέω να κοπανήσω και τη μάνα, ὅπως εσένα...
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Τι ἴπες; Τι λες, μωρέ Ἀντίχριστε, αὐτή είναι χειρότερη συμφορά!
- ΦΕΙΔΙΑΣ **Με τα λόγια τώρα πάλι
θα σου αλλάξω το κεφάλι
προκειμένου να σε πείσω
πως τη μάνα θα χτυπήσω...**
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ **Με τα μυαλά που κουβαλάς,
γιε μου, σε συμβουλεύω,**

κι αν είσαι τόσο μπουνταλάς,
που έτσι πια πιστεύω,

πάρε αγκαζέ το δάσκαλο,
το λόγο σου τον ψεύτη
και φύγετε με το καλό,
να μη σαςβάλω νέφτι...

ΧΟΡΟΣ   Αν θες να βρεις τον αίτιο
αν θες να βρεις το φταίχτη
που γύρεψε το άδικο,
κοιτάξου στον καθρέφτη...

ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ   Μα τότε τι τσιγκλάγατε
το γέροντα χωριάτη
για γνώσεις και μιλάγατε
για το σοφό Σωκράτη;

ΧΟΡΟΣ   Το κάνουμε καμιά φορά·
σαν είσαι ξιπασμένος
σε σπρώχνουμε στη συμφορά
να βγεις μετανιωμένος.

ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ   Αχ, Συννεφάκια μου, για σας
περνάω τόσα πάθη
που κάποτε ήμουνα πασάς
μα μ' έπνιξαν τα λάθη...

ΧΟΡΟΣ   Αν θες να βρεις τον αίτιο
αν θες να βρεις το φταίχτη
που γύρεψε το άδικο,
κοιτάξου στον καθρέφτη...

Το κάνουμε καμιά φορά·
σαν είσαι ξιπασμένος
σε σπρώχνουμε στη συμφορά
να βγεις μετανιωμένος.

Ὅποιος ζητά την αδικία
τον βρίσκει η δίκη τιμωρία.

- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Αλίμονο, ύπουλα κόλπα παίζετε, κι ωστόσο δίκαια...
Ομολογώ, δεν έπρεπε να καταχραστώ χρήματα ξένα, που δανείστηκα.
Και τώρα, γιόκα μου, έλα να βοηθήσεις να εκδικηθούμε τον βρωμο-
Ζουράρι και τον Σωκράτη που μας γέλασαν!
- ΦΕΙΔΙΑΣ Ποτέ! Κακό εγώ στους δασκάλους μου δεν κάνω!
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Πάμε, σου λέω... Δείξε μετάνοια στο Θεό των προγόνων σου!
- ΦΕΙΔΙΑΣ Ἄκου, «στο Θεό των προγόνων»... Ἄρχισε πάλι τις αρχαιολογίες του...
Ἐι, Θεός άραγε υπάρχει;
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Ναι, υπάρχει!
- ΦΕΙΔΙΑΣ Αμ δε! Η κυρίαρχη δύναμη στη φύση είναι ο Ρούφουλας, που έφαγε
λάχανο το Θεό!
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Ὅχι, σου λέω... Ἐτσι πίστεψα κι εγώ για μια στιγμή βλέποντας το
ρούφουλα στη λεκάνη του καμπινέ να καταπίνει τις κουράδες...
- ΦΕΙΔΙΑΣ Α, αφού φιρί-φιρί το πας, κάτσε μόνος σου και αράδιαζε βλακείες...